

неприятелския лагеръ има десетина топове; твърдѣ много чаджри поставени, но войска почти никакъ нѣма.

Въ това врѣме повикахъ ме при единъ раненъ и азъ неможахъ да дослушамъ свършъкътъ на разказа. Но на другия день се научихме че Турцитѣ избѣгали отъ Шипка; като се видѣли забиколени отъ една страна съ войскитѣ на генерала Гурка, а отъ друга — съ орловския пѣлкъ, тѣ прѣзъ-нощъ оставили лагерътъ си и всички побѣгнали, оставили си укрѣпленията и всичко що било въ тѣхъ: Чаджри, топове, патрони, храни, постелки много дрехи, пушки, котли съ приготвяното ястие и даже знамената си. Началникътъ на една българска дружина ми разказва по какъвъ начинъ се извѣстиле въ войската на Гурко заради това бѣгство на Турцитѣ. Вечеръта станало нападение, което Турцитѣ отблъснали. Нашитѣ немогли да си прибержтъ раненитѣ, за това Генералътъ заповѣдалъ щото на другия день единъ отъ офицеритѣ да поведе всичкитѣ санитарии и да стиде съ бѣло знаме на онова мѣсто, гдѣто е станалъ вчерашния бой за да вдигне раненитѣ, послѣ да иде въ лагерътъ на неприятельтъ, комуто ще предложи да се предаде. Тая заповѣдъ означавала почти осъждане на смъртъ, защото турцитѣ не отдаватъ присвоеното условено почитание нито на бѣлото знаменито на червения кръстъ. Изборътъ падналъ на субалтернъ-офицерица отъ 5-та дружина А. М. Максютенко, а съ него тръгналъ братъ му *) по собственото си желание и офицеринътъ Яковлевъ. Въ тъмни зори тѣ отиждували съ бѣлото знаме и вървѣли прѣдъ

*) Който отпослѣ се рани на Зелено Дърво и умръ отъ ранитѣ.